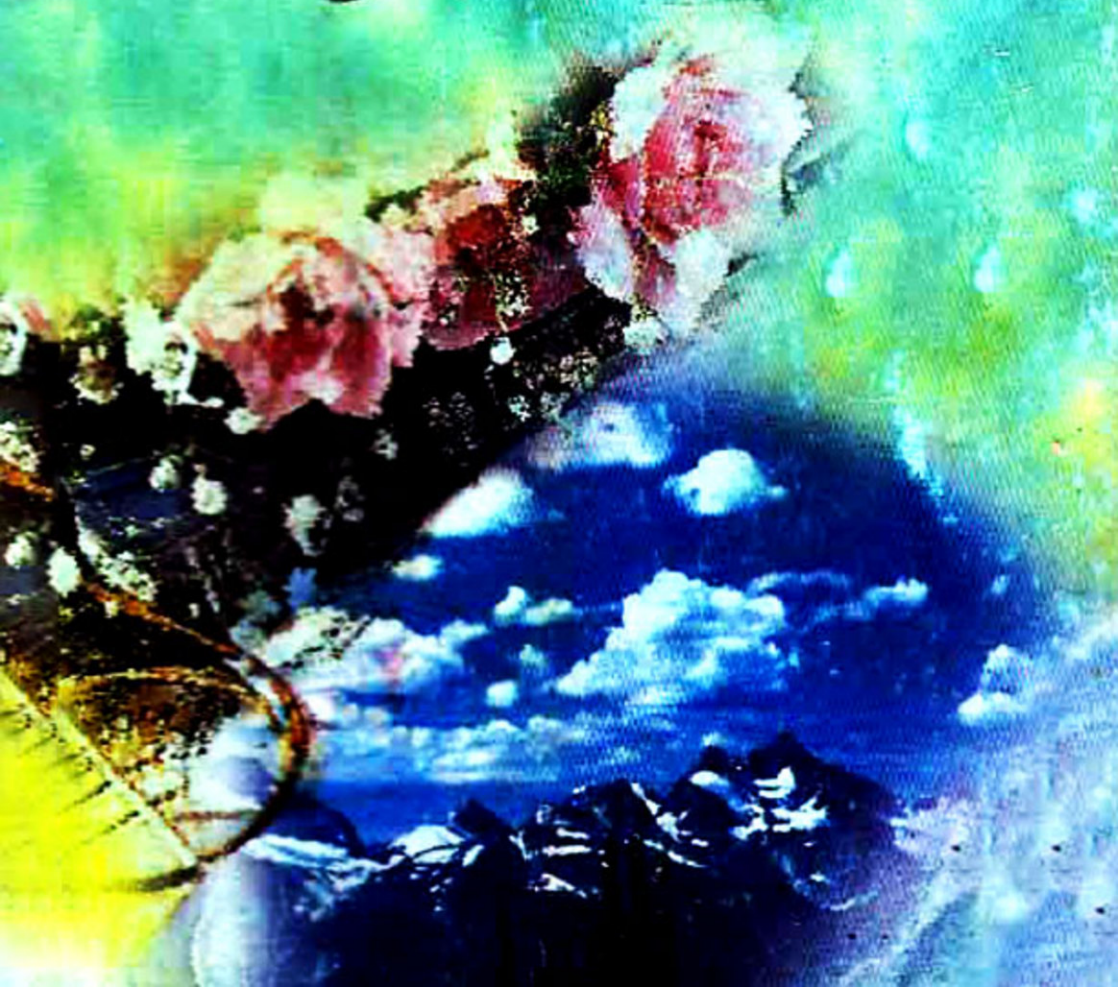

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အလွမ်းတိုင်းမရပ်တဲ့ သံယောဇဉ်ရထား

"တချို့က သံယောဇဉ်တွေကြောင့် ချစ်သွားကြသည်။"

တချို့က ချစ်သောကြောင့် သံယောဇဉ်တွေဖြစ်သွားကြသည်။"

မည်သို့ဆိုစေ . . .

သံယောဇဉ်မှာ အချစ်မရှိ၍ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း အချစ်မှာ တော့ သံယောဇဉ်တွေ ရှိပါမှ မြဲမြံနိုင်ပေလိမ့်မည်"

(မြူးမရနိုင်)

"နင့်မေးခွန်းက ရယ်စရာကောင်းနေတာကိုးဟ၊ အချစ်မှာ ဘယ်လို လူတွေ ကံမကောင်းတတ် ကြလဲဆိုတော့ ငါက ဘယ်လိုဖြေပေးရမှာ လဲ။"

ငါထင်တာကတော့ အရမ်းချစ်တတ်တဲ့ လူတွေ ကံမကောင်းဘူး . . .

အချစ်မှာ ကံကောင်းအောင်လုပ်ယူလို့ လည်း မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကံက သူများ လက်ထဲမှာ ရှိနေတာကိုး"

(ခန့်ငြားခိုင်မြဲ)

"ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ပုံစံမတူကြဘူး။ တချို့ ယောက်ျားတွေက အချစ်ကို အချိန်ကာလနဲ့ စောင့်ဆိုင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။"

တချို့ယောက်ျားတွေကတော့ . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်မချစ်ဆိုတာ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ရည်းစားအများကြီးထားပြီး ဆုံးဖြတ်ကြည့်ကြတယ်"

(မင်းတိမ်လွှာ)

"ကိစ္စတစ်ခုကို ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တဲ့ အခါမှာ နောက်ဆုတ်လိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ . . .။"

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ နောက်ဆုတ်လိုက်ရရင် ရှေ့ကိုပိုမြင်ရတယ်လေ "

(ဇာနည်)

အခန်း(၁)

နံနက်ခင်းသည် လေပြည်နုနုလေးတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမွှေးဖွားပေးနေသည်။ ။ အရမ်းကြီး မပူပြင်းသေးသော နေရောင်ခြည်သည် နွေးထွေးစွာ ဖြာလင်းနေသဖြင့် မနွေက ဟောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော အရာများ အားလုံးသည် ဒီနေ့မှာ အသစ်ပြန်ဖြစ်နေကြသည်။ ။ နေရောင်ခြည်သည် နွေးထွေးသော်လည်း သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို ထိုးခွဲနိုင်စွမ်းရှိသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ အလင်းပြောက်များ သည် ဘက်မလိုက်တတ်သော သဘာဝတရား၏ ဆလိုက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ပြောရလျှင်တော့ ဒီနေ့အဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသာသာယာယာ

ရှိနေသည်။ ။ ရေတမာပင် အောက်က ခုံတန်းလေးတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော "ခြူးမရ"သည် လူက ငြိမ်သက်နေသော် လည်း စိတ်တွေက ဟိုဒီပြေးလွှားကာ မငြိမ်သက်နိုင်ချေ။ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ဗီဒီယိုကားတွေ ထဲမှာ ကြုံဖူးသလို မိန်းကလေးတွေစိတ်လှုပ်ရှားလျှင် လက်ကိုင်ပဝါတို့ တစ်သျှူးတို့ စတာတွေကို လုံးခြေမိ မှာ စိုးတာကြောင့် လက်ထဲမှာ ဘာကိုမှ တောင် ကိုင်မထား။

အိတ်ကိုတောင် ဘေးမှာ ချလျက် လက်နှစ်ဖက်ကိုပေါင်ပေါ်တင်ထားကာ ယှက်ထားမိသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် "မရ"ရဲ့ ရင်တွေ အရမ်း ခုန်လာသည်။ ။ သိပ်မကြာသောအချိန်တစ်ခုတွင် "မရ" သည် ချစ်သူမရှိသော မိန်းကလေးဘဝကနေ၍ ချစ်သူရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့မည်။

ချစ်သူဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ နှောင်တွယ်မှုက ဘယ်လိုမျိုးများ ရှိမှာ ပါလိမ့်။

အိုး ... အချစ်ဆိုတာကို မရ အရမ်းရင်ခုန်ပါသည်။ ။

"မရ"

တိုးဖွသောအသံ ဖြစ်လင့်ကစား လှိုက်လှဲနွေးထွေးလွန်းသောကြောင့် မရသည် စိတ်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲတောင်ဖြစ်သွားရသည်။ ။ သူက ခဏနားပြီးမှ စကားစပြောလေသည်။ ။

"ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့ ဒီလောက်ကြီး ငြိမ်နေရတာလဲဟင်"

သူက ပင်စည်ကိုမှီပြီး ရပ်နေရာမှ မရရဲ့ ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ။ မရရဲ့ ဘေးမှာ တော့ ဝင်မထိုင်ပါ။ အဲဒီအတွက် သူ့လေးစားမှုကို အသိအ

မှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် မရက သူ့ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်မိသည်။ သူက မရရဲ့ မျက်နှာကို နူးညံ့သောအပြုံးတစ်ခုဖြင့် ငေးကာနေလျှင် မရသည် အဲဒီ အပြုံးအကြည့်ကို ဒဏ်မခံနိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိသည်။

ခေါင်းကိုငုံ့ပြီးမှ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တရလို့ သွားလေသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဘာဖြစ် လို့ ခေါင်းငုံ့မိရတာပါလိမ့်။ သူ့အကြည့်ကို ဒဏ်မခံနိုင်တော့ဘူးလို့ များ ထင်သွားတော့မည်။ မရသည် ခေါင်းကို ချက်ချင်းပဲ ပြန်မော့လိုက်လျှင် သူက လက်ပိုက်ပြီး ရွန်းရွန်းစားစား ပြုံးမြဲပြုံးကြည့်လို့ နေသည်။

သူက မရကို ထပ်ခေါ်သည်။ သူ့ရဲ့ ခေါ်သံလေးသည် မရရဲ့ နားထဲသို့ အဆင်ပြေ ချုံမြိန်စွာ ဖြတ်စီးလို့ သွားသည်။ မရရဲ့ နာမည်ကို လူတော်တော်များများ ခေါ်ကြသည့် အထဲတွင် သူခေါ်တာက နားထောင်လို့ အကောင်းဆုံးဟု မရ ထင်သည်။ တချို့ခေါ်တာတွေက ဌာန်ကရိုဏ်းသိပ်၍ မကျချေ။

မရ ... မရ နှင့် ပီပီသသကြီးခေါ်ကြသောအခါ နာမည်က သိပ်နားထောင်လို့ မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ မရရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ခြူးမရနိုင် ဖြစ်သည်။ မရ မိဘတွေက ရခိုင်လူမျိုးတွေဖြစ်တာကြောင့် အဲဒီလိုမှ ညှိထားခြင်းဖြစ်လေရာ အားလုံးက မရ လို့ပဲခေါ်ကြသည်။ အဲဒီထဲမှာ မှ သူခေါ်တာ အဆင်ပြေဆုံးပဲ ဖြစ်တော့သည်။ မ နှင့် ရ ကို တစ်ဆက်တည်းခေါ်၍ လျှာကို လိပ်ခေါ်တတ်ပုံကို မရက တကယ်ပဲသဘောကျလေသည်။

"မရ"

ဟော ... ထပ်ခေါ်ပြန်ပြီ။ သူကလည်း ခေါ်ကောင်းကောင်း နှင့် ခေါ်နေသလို မရကလည်း နားထောင်ကောင်းကောင်း နှင့် နားထောင်နေ

တာဖြစ်သည်။ ။ မရသည် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို အပြီးလေး တစ်ချက်နှင့်
မေးဆတ်ကာ ထူးလိုက်သည်။ ။

"ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြောဦးလေ"

"ဘာပြောရမှာ လဲ"

သူက သူမရဲ့ ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြီးကို ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်သည်
။ သူရယ်ပုံက ကိုရီးယား မင်းသားတွေရဲ့ ရယ်ပုံမျိုးနှင့် တူသောကြောင့်
မရက ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ သူကပဲ ကိုရီးယား မင်းသားတွေရဲ့ အတု
ကို ခိုးထားသလား ကိုရီးယားမင်းသားတွေကပဲ သူ့အတုကို ခိုးထားသ
လားတော့ မပြောတတ်။

သူပုံစံကိုမြင်ရတာ ကိုရီးယားမင်းသားတစ်ယောက်ကို မြင်ရတာနဲ့
တော့ နည်းနည်းဆင် သည် ဟု ထင်သည်။ ။ သူ့ဆံပင်တွေသည် ကိုရီး
ယားမင်းသားတွေလို တမင်လှိုင်းထရုံ ပြေပြေလေး ကောက်ထားတာမ
ဟုတ်ဘဲ နဂိုလှိုင်းပြေးဆံပင်မျိုးဖြစ်သည်။ ။ သူဝတ်လျှင် ကော်လာပါ
သောစပို့ရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ကာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပဲ လည်ပင်းပိတ် ဖစ်တင်
တီရှပ်များ နှင့် ဘက်ဂီဘောင်းဘီ မပွတပွများ ကိုသာ
ဝတ်ဆင်တတ်သဖြင့် သူနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လေ့ရှိသည်။ ။

အို ... သူဝတ်စားတတ်ပုံကို မရတင် မကဘဲ ကျောင်းထဲမှာ ရှိသော
မိန်းကလေး တော်တော် များများကပါ နှစ်ခြိုက်သဘောကျရတာဖြစ်သ
ည်။ ။ မရရဲ့ အကြည့်က သူ့အောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သွား သည်။ ။

(အောက်ပိုင်းဆိုလို့ တစ်လွဲထင်တော်မမူကြပါနှင့်)

ခြေသလုံးနောက်လောက်မှာ ရှိသည့် အိတ်ကပ်ကြီးကြီးမှ တစ်ဆင့်
သူစီးထားသော School ဒီဇိုင်းသစ်ခြေညှပ်ဖိနပ်ထံသို့အကြည့်က ရော

က်သွားသည် ။ အခုခေတ်ထဲမှာ ယောက်ျားလေး တော်တော်များများက
ခြေညှပ်ဖိနပ်သိပ်မစီးကြပေမယ့် သူကတော့ သူများ နဲ့ မတူအောင်လို့
လားတော့ မသိချေ။ ခြေညှပ်ဖိနပ်စီးထားသော သူ့ပုံစံက လုံးဝဝင်လို့
နေလေသည် ။

ခြေညှပ်ဖိနပ်စီးထားသဖြင့် သူ့ခြေချောင်းတွေကိုမရက
စိတ်တိုင်းကျ အကဲခတ်ခွင့်ရနေသည် ။ ယောက်ျားလေးတော်တော်များ
များ သည် သူတို့ ခြေထောက်တွေကို သိပ်ဂရုစိုက်လေ့မရှိသဖြင့်
ခြေချောင်းလေးတွေဟာ သိပ်မသန့်ရှင်းလှသော်လည်း သူကတော့
ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ခြေချောင်း တွေက သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလှပါပေသ
ည် ။

"မရ"

သူ့ခေါ်သံကြောင့် မရက မော့ကြည့်မိလျှင် သူက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ...

"လက်တွေရော ဖြန့်ပြရမလားဟင်"

သူ့အပြောကို မရက ရုတ်တရက်နားမလည်ချေ။ သူကဆက်ပြောသ
ည် ။

"ဪ ... မရက ကိုယ့်ကို ခြေသည်းလက်သည်းစစ်နေသလားလို့ ပါ
၊ ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်က ဆရာမရှေ့မှာ တနင်္လာနေ့တိုင်း ခြေသည်းလက်
သည်းအစစ်ခံရသလိုမျိုးလေ"

သူ့စကားကြောင့် မရက ပြုံးမိသွားရသည် ။ အင်း ...
အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ တော့လည်း ဆင်တူ သားပဲ။ မရရဲစိတ်တွေသည်
ရောက်ခါစကလို မဟုတ်တော့ဘဲ နည်းနည်းတော့ တည်ငြိမ် လာပြီဟု
ထင်သည် ။ ပြီးတော့ ခုချိန်ထိ သူ့ကို စကားမပြောရသေးတာကိုလည်း

သတိပြုမိကာ အားနာ လာပါသည်။ ။

"ရှင့်စိတ်ဆန္ဒရှိရင်လည်း ဖြန့်ပြပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လက်သည်းစစ်ဖို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်သူကြွယ်မှာ စေ့စပ်လက်ထပ်စွပ် ပါ၊ မပါ စစ်ဖို့ ပါ"

"ဟင့်အင်း ... အဲဒါတော့ မပါဘူး၊ မရ ဝတ်ပေးမှ ပဲ ဝတ်ဖူးတော့မှာ ပါ"

"အပြောကတော့ တကယ်ကောင်းတယ်နော်"

"ချစ်တာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ချစ်သူကို အရမ်းချစ်ပြတတ်တယ်၊ ဘာမဆို ခွင့်လွှတ် တတ်တယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အချိန်တိုင်း အသင့်ရှိနေတတ် တယ် ...

ချစ်သူကောင်းတို့ ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ လုံးဝပြည့်စုံတဲ့ သူပါ"

မရက သူ့အပြောကို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်မိကာ ...

"အလုပ်လျှောက်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲလား၊ ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း Provation Period (စောင့်ကြည့်အစမ်းခန့်) သုံးလခန့်လိုက် မယ် ...

မကောင်းဘူးလား"

တစ်ချိန်လုံး ပြီးနေခဲ့သောသူသည် ဒီတစ်ခါတော့ ထခုန်မတတ် လ နဲ့ဖျပ်သွားကာ မရကို အလန့်တကြား ကြည့်လို့ လာသည် ။ အဲဒီအလန့် တကြား မျက်လုံးတွေကို ခဏလောက်ကြည့်ခွင့် ရလိုက်လျှင်ပဲ မရက ကျေနပ်သွားပါသည် ။

"ဟာ ... အဲဒီလိုမျိုးတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ မရရာ၊ ကျွတ် ... မရ ပျော် တတ်တယ်၊ နောက်တတ် တယ် ဆိုတာကို ကိုယ်နားလည်တယ် ...

လက်ခံနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဲနောက်နောက် ရတယ်၊ ကိုယ့်မှာ စာရင်းမရှိဘူး ...

ဒါပေမဲ့ ... မရနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကြားမှာ ရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းကိုတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးပါကွာ ... နော်"

မရက နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပြုံးကာ ...

"ဟင် ... ဒါလည်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်သဘောထားဆိုတာ တစ်ထပ်တည်းကျတာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားဖို့ ဆိုတာဝေးလို့ သမီးရည်းစားဘဝ မှာ တောင်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်စိတ်တိုင်းမကျတာတွေက အများကြီးလေ ..

.

ဒီတော့ မရတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သုံးလလောက်ပဲ အစမ်းရည်းစား ဖြစ်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား ...

ဒီသုံးလအတွင်းမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နားလည်မှုရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ဆက်ရန်ပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ် ..."

မရရဲ့ စကားတောင် မဆုံးသေးချေ။ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းလို့ နေလျှင်မရသည် အဲဒီပုံစံကို သဘောကျစွာနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ရွှေမင်းသားလေး ရှိုးပဲ့ နေပြီ။

"မဟုတ်သေးပါဘူး မရရယ်၊ ဒီလောက်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အိုက်ဒီယာကို မရ ဘယ်ကများ ရလာတာပါလိမ့် ...

ဘော်ဒါတွေက ချွန်လွှတ်လိုက်တာလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ကိုယ့်ကိုသက်သက်ကျပ်တာလား၊ မရက အရမ်းအသည်းယားအောင်လုပ်တယ်ကွာ၊ half-feel ကြီးမလုပ်ပါနဲ့ "

"ဒါဆို full-feel ကြီးလုပ်ရမယ်ပေါ့လေ"

သူက စိတ်ပျက်နေသည့် ကြားမှ မရရဲ့ စကားကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ရယ်လေသည်။ ။ သူ့ဆံပင်တွေကို လည်း တစ်ချက်ကုတ်ဖွလိုက်သေးသည်။ ။ မရက အဲဒီပုံစံကို စိမ်ပြေနပြေ စိုက်ကြည့်နေလျှင် သူလည်း မရကို အသည်းယားချင်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြန်ကြည့်လို့ နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ကိုယ်တော်က လှပါတယ်ဆို နှုတ်ခမ်းကိုတောင် ကိုက်ကာ ခပ်ဖွဖွပြီး လိုက်သေးသည်။ ။

"မရ ကိုယ့်ကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ တော့ကွာ ပြောပါ"

"အခုနက Provation Period ကို သဘောတူလား"

မရက အတည်ပေါက်ကြီး ပြောနေသည် မို့ သူက ရှုံ့မဲ့ကာ ...

"အာ ... တကယ်ကြီး ပြောနေတာလား၊ အဲဒီလိုရည်းစားထားနည်း အသစ်ကို ဘယ်သူက ထွင်လိုက်တာလဲ"

"မရရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက အဲဒီလိုမျိုးနည်းနဲ့ ပဲ ရည်းစားထားတာ၊ မဆိုးဘူး အဲဒါ တော်တော်အဆင်ပြေတယ်"

"မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ အတုမခိုးပါနဲ့ လား မရရယ်၊ မရတော့ လူပေါင်းများ ပြီနဲ့ တူပါ တယ်"

"မမှားဘူး၊ သူနဲ့ မရက ငယ်ငယ်လေးတည်းက ပေါင်းလာတာ၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက တော်တန်ရုံ မှားတာမရှိဘူး၊ အားလုံးခိုင်မြဲတယ်"

သူက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ လက်ပိုက်လျက်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။ မရသည် အဲဒီပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်းမှ လှစ်ခနဲပြီးမိသွားသည်။ ။ ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပြီဟု ထင်သည်။ ။ သူက မရကို မကြည့်တော့ဘဲ မြေပြင်ကိုသာ ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်လို့ နေသည်။

မရက သူ့ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူလိုက်ရင်းမှ သူ့နာမည်ဟာ နှုတ်ဖျားမှ ခုန်ကျ ထွက်သွား ခဲ့သည် ။

"တိမ်လွှာ"

သူက ခေါင်းကို မော့မလာဘဲ မရကို မျက်လုံးနှင့် သာ လှန်ကြည့်သည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ရီတီတီ။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးမဲ့မဲ့။ သူ့ကို မရက ကစားသလို လုပ်နေခြင်းအပေါ် နည်းနည်းတော့ မခံချိမခံသာဖြစ်နေပုံ ပေါ်သည် ။

"မရကို စိတ်ဆိုးသွားသလား"

"မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ"

"အလို ... တယ်နုပါလား"

"အင်းပေါ့လေ၊ မရက အချစ်ကို မခံစားတတ်သေးတော့ တစ်ဖက်သားရဲ့ ချစ်ခြင်းဆိုတာ မရအတွက် လှောင်စရာကလိစရာလို ဖြစ်နေတာကိုး ...

ဒါဟာ အချစ်ကိုနားမလည်လို့ လုပ်တာပဲ၊ ရပါတယ်၊ ကိုယ်ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ သဘော မထားဘူး ...

မရ ကိုယ့်ကို ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ"

ဒီစကားက သူ့သွားတော့မယ်ဆိုတာကို နိမိတ်ပြသည့် စကားဖြစ်သည် ။ မရသည် သူ့မျက်ဝန်း တွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ...

"ပြောစရာရှိသေးတာပေါ့၊ မရ ရှင့်ကို ဒီနေ့အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောထားတာပဲလေ၊ ပေးမှ မပေးရသေးတာ ...

အဲဒီတော့ အဖြေပေးဖို့ ကျန်သေးတာပေါ့"

သူ့မျက်လုံးတွေက လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မချင့်မရဲဖြစ်သည့် သဏ္ဌာန် တွေပေါ်လာပြီးနောက် နေထိထိုင်မသာ ဖြစ်လို့ လာဟန်တူသည်။ ။ မရ ဟူသော ကောင်မလေးသည် တစ်ဖက်သားမှာ အဲဒီလို ခိုးလုခိုးလုဖြစ်နေလျှင်အတော်ပဲ စားဝင်အိပ်ပျော်တတ်ပါသည်။ ။

"မရ ကိုယ့်ကို ရူးချင်စိတ်ပေါက်လာအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ မရရယ်"

"ဒီအတိုင်းတော့ ရှင် မရူးသေးပါဘူး။ မရရဲ့ ချစ်ခြင်းဖြစ်မှ ရှင်ရူးရမှာ ...

ကဲ ... ခုချိန်ကစပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ရူးပေတော့"

မရရဲ့ ကဗျာမဆန်သော အဖြေပေးပုံကို သူကဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

"ဟား ... ဒါဖြင့်ရင် မရက ကိုယ့်ကို"

မရသည် မျက်စိတစ်ဖက်ကိုမှိတ်ကာ ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ...

"Yes, I love you မင်းတိမ်လွှာ"

အဲဒီစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် တကယ်ပဲ ဝမ်းသာရိပ်တို့ ထိန်လင်းသို့သွားသည်။ ။ သူသည် တစ်ချက်နှစ်ချက်တောင် ခုန်ပေါက်လိုက်သေးလေသည်။ ။ ပြီးတော့မှ မရကို စိုးရိမ်သလိုကြည့်ကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ...

"မရ ... ဒါ ... ဒါ ... ဟိုဟာ သုံးလခံတော့ မဟုတ်ဘူး နော်"

မရသည် သူ့အပြောကြောင့် ရုတ်တရက်ပင် အိုးတိုးအမ်းတမ်းတော

င်ဖြစ်သွားရသည်။ သူကတော့ ဘာမှန်းညာမှန်းတောင် သတိထားမိပုံမ ပေါ်ချေ။ မရကိုပင် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ထပ်၍ မေးနေ သေးသည်။

"ဟင် ... မရ ... သုံးလခံတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား"

"ကျွတ် ... ဘာသုံးလခံလဲ၊ အော်မနေစမ်းပါနဲ့ "

မရ ပြောတော့မှ ပင် သူက သဘောပေါက်သွားကာ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။ မရက လည်း အသာရယ်မောမိသည်။ သူက မရ ကို ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးကြည့်ကာ ...

"ဟား ... ဟား ... ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်ပြီဟေ့၊ မရဘူး အညှာကိုသိပြီ။ ကိုယ့်ကိုကျပ်ရင် မရကိုလည်း ပြန်ကျပ်ရုံပဲ။ ကိုယ့်ကိုမကျပ်နဲ့ ပြော Pro mise ကတိပေးလား"

"အင်း ... ပေးတယ်"

"တကယ်နော် နေဦး(နာရီကို ပင့်ကြည့်လျက်) အခု ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ် မိနစ်တိတိ၊ ဟုတ်ပြီ ... ဒီအချိန်မှာ မရ ကိုယ့်ကို ကတိပေးလိုက်တယ်။ ကတိနဲ့ အတူ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ပေးတယ် နော်"

"အင်းပါဆိုဟယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မုန်းချင် လာပြီ"

"မမုန်းသေးနဲ့ ဦး၊ အခုတော့ မမုန်းသေးနဲ့ ဦး၊ နောက်ကျရင် မုန်းချင် စရာတွေက တစ်ပုံ တစ်ခေါင်းကြီးပေါ်လာမှာ ...

အဲဒီကျမှ မုန်း ဟုတ်ပြီနော်"

သူကလက်ညှိုးတစ်ချောင်းကိုထောင်ကာ အခုမှ ပဲ စတိုင်လ်ကျကျ စ ကားပြန်ပြောနိုင်တော့ သည်။ မရသည် မင်းသားရဲ့ စတိုင်လ်ထုတ်ပုံကို မျက်ခုံးရှုံ့ကာ ကြည့်နေမိသည်။ သူနဲ့ မရတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားပုံမှာ ကြည်

နူးပီတိတွေဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနိုင်တာမျိုးတွေရှိမနေဘဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာနှင့် ကြုံနေရသဖြင့် အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလိုတောင် ထင်မိ လာရလေသည်။ ။

မရက သူ့ကိုတစ်ခုခုပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတစ်နေရာမှ ကလေးငိုသံ တစ်သံက စူးစူးဝါးဝါးထွက်ပေါ်လာလျှင် မရတောင် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ။ သူက ဟဲခနဲရယ်ပြကာ ဖုန်းကိုနားထောင်လေသည်။ ။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းဆိုတာ အတပ်သိနေသလိုပဲဖြစ်သည်။ ။

"အင်း ... ပြော ... အင်း ... ဟုတ်တယ် ဖိုင်းတယ်၊ အဲဒါမင်းရဲ့ ကလေးငိုသံကြီးကို ပြောင်းပေး တော့၊ လာမှာ ပေါ့၊ အေး ... ဒါပဲ ဘိုင့်ဘိုင်"

သူ ဖုန်းပြောတာက တစ်မိနစ်တောင် မကြာပါ။ သူက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် ဖုန်းကို ပိတ်လိုက် သည်။ ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ တောင် ဖုန်းပြောနေသော သူ့ကို မရက မျက်စောင်းနွယ် ကြည့်ကာ ...

"အဲဒါက ဘယ်ကဖုန်းလဲ"

"ဆောရီးပါ မရရာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဇာနည်လေ။ သူက ဒီနေ့ မရအဖြေပေးမှာ ကို သိနေလို့ လှမ်းပြီးသတင်းစုံစမ်းတာပါ ...

အခုသိရတော့ ကွန်ဂရက်ကျူလိတ်လုပ်တာ ... ဟဲ ဟဲ"

"ဪ ... ရှင်က လူတကာကို လျှောက်ပြောထားတယ်ပေါ့လေ"

"ဟာ ... လူတကာကို လျှောက်မပြောပါဘူး၊ အဖေတို့ အမေတို့ ကိုတောင် အသိမပေးရ သေးဘူး။ လူတကာကို လျှောက်ပြောစရာလား ...

ကဲပါ မရရာ၊ အခုမှ ချစ်သူဖြစ်တာ တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးတဲ့ ဟာ၊ စိတ်ကောက်ဖို့ တော့ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ...

အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လိုချစ်သွားကြမယ် ဆိုတာသာ စဉ်းစားရအောင်ပါ ...

နော် ... မရ။ ရော့ ... ကိုယ့်လက်ကို တွဲလိုက်၊ တွဲလိုက်၊ တွဲလိုက် မြန်မြန်လေး ပလိစ်"

သူက ပြီးသဖြင့် မရကို ချော့မြူမြူပြောကာ လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်း ပေးလို့ လာသည်။ ။ ပထမတော့ မရသည် အဲဒီလက်ကို သွားရောက်မဆု ပ်ကိုင်သေး။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသေး သည်။ ။ သူက လုပ်လေဟူ သော ပုံစံမျိုးဖြင့် မေးထပ်ဆတ်ပြတော့မှ မရက စိတ်ကိုခုံးခုံးချကာ သူ့ လက်တစ်ဖက်ကိုသွားရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ထိုင်ခုံမှ အသာထရပ်လိုက်ပါသည်။ ။ သူက မရရဲ့ မျက်နှာ ကို ချွန်းချွန်းစားစား စိုက်ကြည့်လေကာ ...

"ခုချိန်ကစပြီး ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်က အရင်းနှီးဆုံးလူတွေဖြစ်သွားကြပြီနော် မရ ...

အဲဒါကို မရ မမေ့နဲ့ ။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် နောင်တွယ်သွားကြပြီ။ ကဲ ... ရှေ့ဆက်သွားစို့လား"

သူ့စကားက အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး ကောက်လို့ ရသောစကားဖြစ်သည်။ ။ မရသည် သူ့ကို ထွေထွေ ထူးထူးပြန်မပြောမိတော့ဘဲ သူနဲ့ အတူ လက်ချင်းတွဲ၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်မှ တချို့အတွဲ တွေ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက မရတို့ ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်အကဲ ခတ်ကြလေသည်။ ။

သူသည် မရရဲ့ လက်ကိုတွဲကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် လျှောက်လို့ သွားနေသည်။ ။ သူ့မျက်နှာ ကို မရက ဘေးတိုက်အနေအထားမှ တစ်ချ

ကံစောင်းငဲ့ကြည့်မိသည် ။ မရရဲ့ ချစ်သူဟာ ချောပါသည် ။ ချောဆို သူ
ဟာ ဖစ်ဆစ်မေဂျာရဲ့ ကင်းဖြစ်သည် ။ ချောရုံတင်မဟုတ်သေး စတိုင်လ်
ကလည်း ရှိသေး သည် ။ ပြီးတော့ မရကိုလည်း ချစ်တတ်သည် ။ ဒါဖြင့်
မရကရော ... ။

အဲဒီမေးခွန်းကို ဖြေမည့် သူမှာ မရ မဟုတ်ချေ။

တစ်ခုခုကို နက်နက်နဲနဲတွေးတတ်သော ...။ ဘာမဆိုစဉ်းစားလွန်း
အားကြီးကာ စာအုပ်တွေမှ လွဲ၍ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ လူရာမသွင်းသော
မရရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း "ခန့်ငြားခိုင်မြဲ" သာလျှင် ဖြစ်တော့သည် ။

အခန်း(၂)

သူတို့ အိမ်သို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သစ်ရွက်တွေ ကြွေနေကြသည် ။ သူ ဆိုသည် မှာ မရ၏။ သူငယ်ချင်းခိုင်မြဲကိုပြောတာဖြစ်ပါသည် ။ ခိုင်မြဲနှင့် မရတို့ အိမ်မှာ တစ်လမ်းကျော်ပဲခြားသည် ။ မရသည် ခိုင်မြဲတို့ အိမ်သို့ အရေးနည်းနည်းကြီးကာ နေပူနေသည် ဟု ထင်လျှင် စက်ဘီးနဲ့ သွားသည် ။ တစ်ခါတလေ ဆိုက်ကားငှားသွားတတ်သည် ။ အရေးလည်း မကြီး ၊ နေလည်း မပူသော သာသာ ယာယာ ရှိသည့် ညနေခင်းမျိုးဆိုလျှင် တော့ ခြေလျင်လျှောက်သွားတတ်သည် ။

အခုလည်း နေစောင်းသွားကာ သာသာယာယာရှိသော ညနေခင်းလေးတစ်ခုမို့ မရက ရေမိုးချိုးပြီးတာနှင့် ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ လမ်းမှာ တွေ့သော အသိမိတ်ဆွေများကို မရက ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ခဲ့သေးသည် ။ မရတို့ ရပ်ကွက်လေးသည် အင်မတန်မြန်မာဆန်ကာ နွေးထွေးသော ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုဖြစ်သည် ။ လူသစ်တွေဟူ၍ သိပ်မရှိဘဲ မရတို့ ငယ်ငယ်တည်းကလည်း ဒီလူတွေ၊ ကြီးလာတော့လည်း ဒီလူတွေနှင့် အကြောင်းသိတွေလိုဖြစ်နေသည် ။

သိပ်ချမ်းချမ်းသာသာကြီးတွေဟူ၍ မရှိဘဲ အစိုးရလခစားဝန်ထမ်းများ ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ စသဖြင့် အဲဒီလိုမျိုး တွေသာပေါ်သည် ။ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲဟာမျိုးတွေတော့လည်း မရှိ။ သူ့

ဟာနဲ့ သူ တိုင်တိုင်ပင်ပင်ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနှင့် မိသားစုဆန်သော ရပ်ကွက်လေးဖြစ်သဖြင့် ဒီလို ရပ်ကွက်မျိုး လေးထဲမှာ လူလာဖြစ်ရသည့် အတွက် မရက အမြဲကျေနပ်နေလေ့ရှိသည်။

ဒီလိုနှစ်သက်တန်ဖိုးထားတတ်အောင်လည်း မရရဲ့ သူငယ်ချင်းကပဲ ပြောပြပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခိုင်မြဲသည် မရအတွက်တော့ ထူးခြားသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ သူပြောသည့် ဒဿနတွေမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။ သူကသူများ နဲ့ တော့ သိပ်မတူပါ။ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူများ မတွေးသည့် ထောင့်မှ တွေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ဥပမာ - ရည်းစားကို သုံးလလောက် အစမ်းထားကြည့်ပါလားဟူသော အတွေးကို စဉ်းစားခဲ့သူမှာ သူဖြစ်သည်။

ခိုင်မြဲရဲ့ ဘဝကလည်း နည်းနည်းတော့ သနားစရာကောင်းသည် ဟု ထင်သည်။ ခိုင်မြဲတို့ က မိသားစုလေးယောက်ရှိသည်။ ခိုင်မြဲရဲ့ အဖေက လျှပ်စစ်တွင် ခုံတွေ ဘာတွေလုပ်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲက ကိုယ်ပိုင်တစ်နိုင်လုပ်ငန်းလေးဖြစ်သောကြောင့် သိပ်ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝကြီးတော့ မဟုတ်ချေ။ ခိုင်မြဲရဲ့ အမေကတော့ အိမ်ရှင်မသက်သက်သာ။ အစ်မကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်သည်။

ခိုင်မြဲဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ အချိန်မှာ ပဲ ခိုင်မြဲရဲ့ အဖေက လေဖြတ်ပြီး ဆုံးသွားသည်။ တွင် ခုံမှာ က ဦးစီးမယ့်သူမရှိတော့ချေ။ အမေနဲ့ အစ်မကလည်း ဘာမှ မတတ်။ ခြောက်တန်းလောက် တည်းက ဖခင်နှင့် အတူတူ တွင် ခုံမှာ ဝင်ကူခဲ့ရသော အကျိုးကျေးဇူးကို ခိုင်မြဲက လက်တွေ့ခံစားလိုက် ရလေသည်။ ဖခင်၏ နေရာကို သူက ဝင်လိုက်ရသည်။ ကျောင်းကို အဝေးသင်ပဲ ဆက်တက်သည်။ မရသည် နုနယ်ပျိုမျစ်သော အရွယ်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ အရသာကို ပီ

ဝိပြင်ပြင် မခံစား နိုင်သော ခိုင်မြဲရဲ့ ဘဝကို သနားနေတာဖြစ်သည်။ ။

သို့သော်ခိုင်မြဲကတော့ သူ့ဘဝသူကျေနပ်နေလေ့ရှိသည်။ ။ အံ့မယ် ... သူက မရကိုတောင် ဆုံးမ စကားပြောလိုက်သေးတော့သည် မှာ ...

"မရ ... ငါ့ဘဝမှာ ခံယူထားတဲ့ ခံယူချက်တစ်ခုရှိတယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ်ရောက်တဲ့ နေရာမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်နေ၊ ပျော်ရွှင်အောင် နေပြီး ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်အများကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်သင့် တယ် ...

အခု ငါ့ဘဝကို ငါကျေနပ်တယ် မရရဲ့ ။ အရင်က ငါဟာ မိဘဆီက နေ ပိုက်ဆံကို လက်ဖြန့် တောင်းနေတဲ့ ကျောင်းသား၊ အခုအိမ်ရဲ့ ဝင်ငွေ ကို ရှာဖွေပေးနေတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး ... ဟဲ ဟဲ၊ အိမ်မှာ ငါ ဟင်းကြေးများ ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါက အပေါ်ယံအမြင်လေး တွက်ပြောမိတာ ပေါ့ ဟာ ...

တကယ်တမ်းကျတော့ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ မိဘကို လုပ်ကျွေးခွင့်ရ တာကိုက ထူးခြားတဲ့ ကုသိုလ်ကံပေါ့၊ ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ မလုပ်တဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝ အမြင်ချင်းလည်း မတူ တော့ဘူးဟာ ...

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သောကကင်းကင်း ကျောင်းတက်နေရတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေနဲ့ စာရင် ငါ့မှာ ဘဝအတွေ့အကြုံပိုရှိတယ်။ သူတို့ ထက် လောကဓံကို စောပြီးရင်ဆိုင်ရတဲ့ အတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်၊ ရင့်ကျက်တယ် ...

လောကကြီးက တရားပါတယ်ဟာ။ အားလုံးကိုမျှမျှတတပေးထားတာပါ။ နင် ငါ့အတွက် အုံးစားမနေနဲ့ ။

မရသည် တစ်ချိန်က သူပြောခဲ့ဖူးသော စကားများကို ပြန်လည်ကြား
ယောင်လာကာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသွားသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
တွေးရင်း တွေးရင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည် မှာ ခိုင်မြဲတို့ အိမ်နား
တောင် ရောက်တော့မည်ဖြစ်သည် ။ မရသည် သူ့အိမ်နားသို့ မရောက်ခ
င် ကုန်စုံ ဆိုင်လေးသို့ဝင်ကာ သူကြိုက်တတ်သော ရယ်ဒီမိတ်လက်ဖက်
ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဝယ်လိုက်သည် ။ နှပ်ပြီးသားလက်ဖက်၊ အကြော်စုံ၊ ခ
ရမ်းချဉ်သီးအစိမ်းတစ်လုံးစသဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါသော လက်ဖက်ထ
ုပ်လေးကိုကိုင်ကာ မရက သူတို့ အိမ်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။

ခိုင်မြဲတို့ အိမ်သည် မကျဉ်းမကျယ်ခြံဝင်းလေးထဲမှာ ရှိပြီး
အောက်ခြေမှ အုတ်ဖိနပ်မြင့်မြင့် ခံထားသော ပျဉ်ချပ်များ ဖြင့်ဆောက်
လုပ်ထားသည့် ရေနံချေးဝဝ အိမ်မည်းမည်းလေးဖြစ်သည် ။ ပြတင်းတံ
ခါးတွေကတော့ မှန်တံခါးပေါက်တွေဖြစ်ကာ ခန်းဆီးလေးတွေ တလွင့်
လွင့် လေတဖြူးဖြူး ဖြင့် နေချင့်စဖွယ်သပ်သပ်ရပ်ရပ် တစ်ထပ်အိမ်
လေးဖြစ်ပါသည် ။

ခြံထဲမှာ လည်း အုန်းပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ မာလကာ၊ ဩဇာ၊ သရက်စသဖြင့်
အပင်စုံတွေလည်း ရှိသည် မို့ ရောက်တဲ့ သူတိုင်းက စိတ်ချမ်းသာက
နှစ်ခြိုက်ကြသည် ။ အိမ်ထဲမှာ လည်း အမေနှင့် အစ်မဖြစ်သူက အိမ်တွ
င်းမှုအထိန်းအသိမ်းတော်သောကြောင့် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းကာ ရောက်တဲ့
သူ တိုင်းကို စိတ်ချမ်းသာစေသည် ။

သူဌေးအိမ်တွေလို တန်ဖိုးကြီးဆိုဖာများ ၊ ကော်ဇောများ ၊
ရှိုးကွေ့စများ စသဖြင့် ဖိတ်ဖိတ် တောက် မဆင်ယင်ထားနိုင်သော်လည်း
သာမန်ဆက်တီစားပွဲလေးနှင့် အတူ စုတတ်ဆောင်းတတ် သဖြင့် စသဖြ
င့် TV၊ DVD သူဟာနဲ့ သူ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေးတော့ရှိသည် ။

ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်းဆိုလည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေကာ အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်လျှင် ခိုင်မြဲတို့ အိမ်လေးသည် ပကာသနမပါသော နွေးထွေးသည့် နေချင့်စဖွယ်အိမ်လေးပဲဖြစ်တော့သည်။ ။

မရသည် အတွေးနှင့် အတူ သူတို့ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။ သူတို့ အိမ်လေးသည် ချစ်စဖွယ် ဝင်းတံခါး အုတ်တံတိုင်းအဖြူကို ပျဉ်ချောင်းအနက်များ ဖြင့် ကာရံထားသည် မှာ အထဲက အိမ်လေးနှင့် ဟာမိုနီဖြစ်သည် ဟု ထင်သည်။ ။ အစတုန်းက အခုကာထားသော ခြံစည်းရိုးပုံစံမျိုးမဟုတ်သေး။ ဒါက နောက်ပိုင်းမှ ခိုင်မြဲက ပြောင်းလဲလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။ ခိုင်မြဲသည် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကို ဝါသနာပါသောသူပီပီ အုတ်တံတိုင်းဖြူဖြူလေးထဲ၌ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကို တပ်ထားသေးသည်။ ။

မရသည် ခြံတံခါးကို ဒီအတိုင်းဖွင့်ဝင်သွားလည်း ရပါလျက်နှင့် ဘဲလ်ကိုတီးလိုက်သေးသည်။ ။ ဒီနေ့ မီးက ညနေခြောက်နာရီမှ ပျက်မှာ မို့ ဘဲလ်တီး၍ မမြည်မှာ ကိုမပူရချေ။ မရသည် ဘဲလ်ကို ခပ်နာနာလေး ဖိတီးလိုက်သည်။ ။ ဘဲလ်သံက ခပ်စူးစူးလေးထွက်ပေါ်လာလျှင် ခဏကြာ၌ တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာဖွင့်ပေးသည်။ ။

မရက ခေါင်းကို တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကာ တံခါးလာဖွင့်ပေးသူကို ပြောင်ပြလိုက်လျှင် သူက မအံ့ဩသောပုံစံဖြင့် ...

"နင်မှန်းငါသိသားပဲ" ဟု ပြောသည်။ ။ မရက လက်ကိုနောက်ပစ်ထားကာ ...

"သိရင် ဘာလို့ တံခါးလာဖွင့်ပေးနေသေးလဲ"

သူက မရကို မစောင့်တော့ဘဲ ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားရင်းမှ ပြောသည်။ ။

"မဖွင့်ပေးရင်လည်း နင်က ဆက်ပြီးတီးနေဦးမှာ ပဲ မဟုတ်လား၊
တော်ကြာ မေမေက ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီး ဆင်းလာနေမှာ "

သူက သူ့အမေကိုတော့ တော်တော်ချစ်သောသားဖြစ်သည် ။ သို့
သော် သူချစ်သော အချစ်က မရတို့ ချစ်ပုံမျိုးနှင့် မတူပါ။

မရက သူ့နောက်ကနေ၍ အသာလိုက်လာရင်းမှ ...

"နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့"

ဒီအချိန်ဆို သူက အလုပ်မှ ပြန်ရောက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နားကာ သ
စ်ပင်တွေကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်၊ ကိုင်းကူးစရာရှိတာကူး စသဖြင့် လု
ပ်နေတတ်သည် ။ သူ့အပန်းဖြေပုံကလည်း အဆင့်နှင့် ဖြစ်သည် ။ အလု
ပ်မှ ပြန်ရောက် လာပြီး ရေမိုးမချိုးခင်သစ်ပင်တွေနှင့် အပန်းဖြေသည် ။
ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ စာအုပ်တွေ သီချင်းတွေနှင့်
အပန်းဖြေတတ်သည် ။ အဲဒါက ဒုတိယပိုင်း အပန်းဖြေတာဖြစ်သည် ။

ခိုင်မြဲသည် သူ့ဟာနဲ့ သူတော့ ဟုတ်နေတာပဲဖြစ်သည် ။ မရက
ခိုင်မြဲသွားရာ အိမ်ဘေးဘက်က နေရာသို့ လိုက်ပါသွားသည် ။ ခိုင်မြဲက
မြေပြင်ပေါ်မှာ ချထားသော ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ညွှန်ပြရင်းမှ
...

"ငါ ဘွန်ဇိုင်းလုပ်နေတာဟ"

"ဟုတ်လား ... ဘာဘွန်ဇိုင်းလဲ"

"ညောင်ပင်ဘွန်ဇိုင်း"

သူက တိုပြတ်ပြတ်ပြန်ဖြေရင်းမှ မရကိုလှည့်ကြည့်ကာ ...

"နင် ကိစ္စရှိလို့ လား မရ"

"အောင်မာ ... ငါက ကိစ္စရှိမှ လာတတ်တာကျနေတာ၊ ဒီမှာ ငါလက်ဖက်ထုပ်ဝယ်လာတယ်၊ အဲဒါစားမလား"

"နင်ကလည်း ဝယ် လာပြီးမှ စားမလားတဲ့ ။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကြီးလဲ၊ နင်တို့ တွေ မြန်မာ စကားပြောတာတောင်မှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောမထွက်ဘဲ ရှုပ်နေကြတယ်နော်"

"ဘာမှ မရှုပ်ဘူး၊ နင်သာ အတတ်ကျူးအရူးဖြစ် အရာရာကို အတွေးခေါင်နေတာ ..."

ငါက ဝယ်လာတာ ဝယ်လာတာပဲ၊ နင် အခုစားချင်တယ်ဆိုရင် သုပ်မယ်၊ မစားချင်သေးဘူး ဆိုရင်လည်း နင်တို့ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့ရုံပဲ ...

အဲဒါပြောတာ"

သူက မဟုတ်သေးပါဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည် ။ ဘာမှတော့ ဆက်မပြော တော့ချေ။ သူ့ရဲ့ အကျင့်ကောင်းတစ်ခုက သူများ နှင့် ပြိုင်မငြင်တတ်ခြင်းဖြစ်သည် ။ သူထင်သော မှန်သည် ဟု ယူဆသောကိစ္စတစ်ခုကို တစ်ခါပဲပြောသည် ။ နောက်ထပ် ထပ်ကာထပ်ကာ မပြောတော့ချေ။

မရက သူ့သဘောထားကို ထပ်မမေးတော့ဘဲ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် လက်ဖက်သွား သုပ်သည် ။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်တောင် မသုပ်လိုက်ရပါ။ သူ့အမေက သုပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကိုယ်တိုင်က လက်ဖက်သုပ်နှင့် တွဲရန် လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ရေနွေးကြမ်းအိုးပြင်တာပဲ လုပ်လိုက်ရသည် ။ မရက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်နှင့် ရေနွေးကြမ်းကရားကို လင်ပ

နံးတစ်ချပ်နှင့် မ,လာချိန်ဝယ် သူက မရကို ဗာဒံပင်ရိပ်အောက်က ပင်စည်ဖြတ်လှဲသစ်ပင်စားပွဲကြီးမှာ အေးအေးလူလူ ထိုင်စောင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ။

စားပွဲခုံအဖြစ် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို အသုံးပြုထားတာဖြစ်ပြီး ထိုင်ခုံတွေကတော့ အုန်းပင်က ဖြတ်ပိုင်းတွေကို စိတ်ကူးကောင်းစွာနှင့် ပြုလုပ်ထားသည် မှာ လည်း သူ့အိုက်ဒီယာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ မရက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို ချပေးလိုက်လျှင် သူက တစ်စွန်းခပ်မြည်းသည်။ ။

"အင်း ... မေမေ့လက်ရာပဲ"

"ဟင် ... နင်က ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ"

သူက စပ်ဖြဖြနှင့် ရယ်ကာ ဒီလိုပေါ့ဟု ပြောသည်။ ။

"ဘာ ဒီလိုပေါ့လဲ၊ ငါ့လက်ရာနဲ့ နင့်အမေလက်ရာနဲ့ ဘာကွာလို့ လဲ"

"ကွာတာတော့ သိပ်ကြီးကြီးမားမားမရှိပါဘူး"

သူကအေးအေးဆေးဆေးပဲပြန်ဖြေကာ လက်ဖက်သုပ်ကို နောက်တစ်စွန်းကော်စားသည်။ ။ ပြီးတော့ ရေနွေးကြမ်းသောက်သည်။ ။ မရက သူ့အမေသုပ်ပေးလိုက်သော လက်ဖက်သုပ်ကို တစ်စွန်း ကောက်မြည်းမိသည်။ ။ ကောင်းတာတော့ တော်တော်ကောင်းသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မရသုပ်လည်း ပဲ ဒီလို ကောင်းမှာ ပဲဟု ထင်သည်။ ။

သူက မရတွေ့နေတာကို သိသဖြင့် အသာပြီးနေလေသည်။ ။ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ သူများ စိတ်ထဲကအရာတွေကို တော်တော်သိနေတာလည်း ထူးတော့ထူးခြားသည်။ ။ မရတို့ ဖြင့် သူများက ငိုနေတာတောင် ပျော်လို့ ကျတဲ့ မျက်ရည်လား၊ ဝမ်းနည်းလို့ ကျတဲ့ မျက်ရည်လားဆိုတာ

သိပ်မခွဲခြား တတ်ချေ။

"ဒါဖြင့်ရင် ဘာကွာတာလဲ၊ နင့်အမေက လက်ဖက်သုပ်ရင် ဘယ်လို တက်ကနစ်တွေနဲ့ သုပ်တာမို့လို့လဲ"

ပြောရင်းနှင့် ဝန်ခံလိုက်သလိုဖြစ်သွားသော မရရဲ့ စကားကို သူက တဟားဟားနှင့် ရယ်လေ သည် ။ မရကတော့ လူလည်ကျလွန်းသော သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ နှုတ်ခမ်းစူမိသည် ။

"ငါ့အမေသုပ်တဲ့ လက်ဖက်နဲ့ နင်သုပ်တဲ့ လက်ဖက်က ဘာမှ မကွာပါဘူးဟာ၊ အရသာချင်း ခွဲမရအောင်တူပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူ့သား လေး ရွံတတ်မှန်းသိတဲ့ ငါ့အမေက လက်ဖက်သုပ်ထဲမှာ ဇွန်းနှစ်ချောင်း အမြဲထည့်ပေးတတ်တယ်လေ ...

ငါလေ့လာထားတာကြာပြီ။ မေမေသုပ်ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဖက်သုပ် ဆိုရင် ဇွန်းနှစ်ချောင်း အမြဲပါတယ်။ နင်သုပ်လာတဲ့ ဟာဆိုရင် ဇွန်းက တစ်ချောင်းတည်း ...

အဲဒါကွာတာ"

သူက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိတိကျကျကြီး ပြောလိုက်လျှင် မရက သူ့ကိုမျက်စောင်းမထိုးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

"နင်စုံထောက်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်တို့ ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်ပြီး နင့်ကိုယ်နင် စုံထောက်ရူး ရူးနေတာ မဟုတ်လား"

မရရဲ့ မနာလိုသလို အပြောကို သူက ဘာမှ မဖြစ်သလိုဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

"လူဆိုတာ အလကားမနေရဘူးလေ၊ မျက်လုံးတွေ နားတွေရှိနေတာ

အလကားထားဖို့ မှ မဟုတ်တာ၊ မြင်တတ်ရတယ်၊ တွေးတတ်ရတယ်၊ အခုကိစ္စကိုပဲကြည့်၊ နင်တောင် သတိမထားမိဘူး မဟုတ်လား ...

တချို့အသေးအဖွဲလေးတွေဟာ တစ်ခါတလေကတော့ အရမ်းအသုံးဝင်တတ်တယ်၊ အမှုကြီး တွေမှာ ဆိုရင်လည်း တချို့ အသေးအဖွဲလေးတွေက အမှုမှန်ရအောင် ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်တာမျိုးတွေ ရှိတာပဲ "

"အမယ်လေး ... တော်စမ်းပါဟာ၊ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေလျှောက်ဖတ်နေပြီး ငါ့ကို ဆရာလာ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ဒါလေးပြောနိုင်တာများ "

"စုံထောက်ဝတ္ထုပဲဖတ်ဖတ် ဘာဝတ္ထုပဲဖတ်ဖတ်ပါ၊ စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီဆိုရင် ကိုယ့် အတွက် အသိတစ်ခုခုတော့ ရ၊ရမယ်လေ ...

လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ အသုံးချနိုင်ရင်ချ၊ မချနိုင်ရင်လည်း အဲဒီစာအုပ်ဟာ အနည်းဆုံးကိုယ့်ကို Relax တော့ ဖြစ်စေရမှာ ပေါ့ "

မရက ဆရာကြီးလာလုပ်နေသောသူ့ကို ကဲဟူသော မောင်းတင်ထားသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် သူက မပြောတော့ပါဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် ငြိမ်သွားသည် ။ မရသည် လက်ဖက်သုပ် တစ်ဖွန်းကို ကော်စားရင်းမှ မရရဲ့ အသစ်ကျပ်ချွတ်ရည်းစား မင်းတိမ်လွှာအကြောင်းကို သူ့အား ဘယ်လိုစကားစရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေမိသည် ။

သူက မင်းတိမ်လွှာကို နာမည်ပဲ ကြားဖူးထားသည် ။ မရကို လိုက်နေသောသူတွေ အားလုံးကို တော့ မရက သူ့ကိုပြောပြထားသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ၁၂၁ နည်းနည်းကြီးသည့် စကားတွေကိုပြောလျှင် အမြင်ကတ်ကြည့်မရတာကလွဲလို့ သူ့ကိုမရ တိတ်တဆိတ်တော့ အထင်ကြီးမိတာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝန်ခံရလေမည်။ သူက မရထက်စာရင် အများကြီး ရင့်ကျက်ကာ အတွေးအခေါ် အယူအဆက ကမ္ဘာ့အဆင့်

မိဖြစ်ပါသည်။ ။ ကမ္ဘာမှာ ခေတ်စားလာသော အတွေးအခေါ် အယူအဆများ ၊ လူတွေရဲ့ ပြောင်းလဲလာသော သဘောထားများ ၊ သမီးရည်းစားချစ်သူစုံတွဲတွေကြားက ပြောင်းလဲလာသော အနေအထိုင်များ စသဖြင့် သူပြောပြသော အကြောင်းအရာတွေမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။ ။

"ရည်းစားထားရတာ ဘယ်လိုနေလဲ မရ"

"ဟင်"

သူက ရုတ်တရက်ကြီး ထမေးသဖြင့် မရမှာ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ။

သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ကရားထဲမှ ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ထပ်ငဲ့ကာ သောက်နေသည်။ ။ သူ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်များ သိတာပါလိမ့်။

"မအံ့ဩပါနဲ့ မရ၊ ငါမေးတာသာ ဖြေပါ"

"နေပါဦး နင့်ကို ငါ ဘယ်တုန်းက ပြောပြခဲ့ဖူးလို့ လဲ၊ မပြောပါဘူးနော်၊ တစ်ခါမှ မပြောပါဘူး"

သူက ပီရိစ္ဆာ ပြုံးသည်။ ။ အဲဒီအပြုံးကြီးကို မရ အင်မတန်မုန်းပါသည်။ ။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဝတ္ထုတွေထဲကတရားခံကို ဖမ်းမိလျှင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြုံးတတ်သော အပြုံးမျိုးနှင့် ဆင်တူကြီးဟု ထင်သည်။ ။

"နင် ငါ့ကို ဖိန့်ဖိန့်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား"

"မဖိန့်ပါဘူးဟာ၊ အတိအကျ ပြောရရင် နင် မနေ့ကမှ မင်းတိမ်လွှာကို အဖြေပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား"

မရသည် ဟိုက်ခနဲ မအော်မိအောင် အတော်ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ရသည်။ ။ သို့သော် ပါးစပ်ဟာ သွားတာကိုတော့ မတားဆီးနိုင်ချေ။

သူက မရ တစ်ယောက် အမေးရလွတ်အောင် ဆက်ပြောသည်။ ။

"တချို့ကိစ္စတွေကို သိတယ်ဆိုတာက တွေးတတ်တာ တွေးနိုင်တာကြောင့် ပါသလို တချို့ အရာတွေကျတော့လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်သွားဆုံလို့ သိသွားတာလည်း ရှိတတ်ပါတယ် ...

အခုသိတာကတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ့၊ ကံကြမ္မာက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ကူညီ လိုက်လို့ သိရတာမျိုးပါ။ မနေ့က နင်တို့ ကျောင်းကို ငါရောက်တယ်ဟ"

"ဟင် ... တကယ် ... ကောင်စုတ်၊ ဒါနဲ့ များ ငါ့ကို လှမ်းမခေါ်ဘူး"

သူက မရရဲ့ စကားကို တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။ ။

"ခေါ်စရာလားဟ၊ ဝဋ်လည်မှာ ကြောက်ပါတယ်၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ဒီလောက် အရေးကြီး နေတဲ့ ချိန်ခါသမယမှာ ငါလှမ်းခေါ်လိုက်လို့ ကတော့ ပွဲကမလှတော့ဘူးပေါ့ ...

နင်ကလည်း ငါ့ကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လာကန်တင်းသွားမယ် ဆိုပြီး ခေါ်မှာ ၊ ဟိုကောင် က ကြားထဲက ငါ့ကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ကောင် ဆိုပြီး စိတ်ထဲက မေတ္တာပို့နေမှာ ၊ နေပါဟာ၊ ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"နင်က ကျောင်းကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဆရာဦးကျော်ဝင်း ရုံးခန်းက မီးအားမြှင့်စက်ပျက်နေလို့ အဲဒါပြင်ပြီး သွားပို့ပေးတာလေ"

အခုမှ ပင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသဘောပေါက်နိုင်တော့သော မရဟာ သူ့ကို သက်သောင့် သက်သာ ပြန်ကြည့်နိုင်တော့သည်။ ။ သူကမရကို ခပ် ပြုံးပြုံးနဲ့ မေးဆတ်ကြကာ ...

"ကဲ ... ဆရာမကြီး ပြောစမ်းပါဦး၊ ရည်းစားထားရတာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ၊ ပျော်စရာ ကောင်းလား"

"ဘာဆရာမကြီးလဲ၊ ခိုင်မြဲနော်၊ ငါ့ကို ဆရာမကြီးလို့ မခေါ်နဲ့ ၊ မကြိုက်ဘူး"

"ဟာ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆရာကြီး ဆရာမကြီးတွေလို့ ခေါ်ရင် လူတွေက ဘာလို့ သိပ်မကြိုက် ချင်ရတာလဲ မသိဘူးနော် ..."

တကယ်ဆို ဂုဏ်တောင်ယူပြီး ဝမ်းသာရဦးမှာ ၊ နေရာတစ်ခုခုမှာ ဆရာကြီးဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ"

"မသိဘူး ... မကြိုက်ဘူး"

"နင်က ငါ့ထက်စာရင်ဆရာကြီးပဲ မဟုတ်လားဟာ၊ ငါမတက်ရတဲ့ နေ့တက္ကသိုလ်ကို တက်ခွင့် ရတယ်၊ အခုရည်းစားတစ်ယောက်ပါ ရပြီ၊ မမိုက်ဘူးလား ပြော"

"တော်စမ်းပါ၊ ရည်းစားတစ်ယောက်ရတာများ စကားထဲထည့်ပြောလို့ "

မရက အရေးမပါသည့် ဟန်ဖြင့် ဆံပင်ကိုသပ်ကာ ပြောလိုက်လျှင် သူက မရကို ပြုံးကြည့် နေသည် ။ အဲဒီအပြုံးကို မရက မသင်္ကာသဖြင့် ..

"ဟဲ့ ... ဘာပြုံးတာလဲ" ဟု မေးလျှင် ...

"ဪ ... ရည်းစားတစ်ယောက်ရဖို့ ဆိုတာ နင့်လိုချောတဲ့ လှတဲ့ သူတစ်ယောက် အတွက်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဟာ ..."

ငါတို့ အတွက်ကျတော့လည်း တကယ်ခက်တယ်ဟ"

မရက သူ့စကားကြောင့် ပြီးမဲ့မဲ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်မိသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ နှိမ်ချတတ်သော ခိုင်မြဲသည် တိမ်လွှာလို ဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်ရင်တော့ ထွက်လာမည့် ရုပ်မျိုး ဖြစ်သည် ။ အခုတော့ သူက ရိုးရိုးပဲနေတတ်သူဖြစ်သည် ။ တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို တစ်ခါတလေမှ တွဲဝတ်တတ်၍ များ သောအားဖြင့် ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ပုဆိုးကို တွဲဝတ်တတ်သော ကောင်လေးသည် ကောင်မလေး တွေ သိပ်စိတ်ဝင်စားသော သူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါသည် ။

သူ့မှာ တခြားကောင်လေးတွေလို အပြတ်အသတ်သ,ထားရသော ဆံပင်အထောင်များ လည်း မရှိ၊ စိန်နားကပ်လည်း မရှိ။ ဟန်းဒ်ဖုန်းလည်း မရှိပါ။ Oakley, BSC, Guy Laroche, Lacoste, Polo, All Star စတာတွေကို သူ မသိ၊ ကြားလည်း မကြားဖူးချေ။ သူသိတာက ရွှေဥဒေါင်း၊ ဖေမြင့်၊ လူထုစိန်ဝင်း၊ မင်းလူ၊ မင်းသိမ်၊ မင်းမြတ်သူရ၊ နီကိုရဲ၊ တာရာမင်းဝေ၊ ဂျူး၊ အကြည်တော် စတာတွေပဲဖြစ်သည် ။

မရက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ပင့်သက်ရှိက်ကာကြည့်မိရင်း ...

"နင်က ကြိုက်နေတဲ့ လူ ရှိလို့ လား"

"မရှိပါဘူးဟာ၊ ရှိရင်တော့ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ"

သူ့စကားကြောင့် မရက လှစ်ခနဲပြီးမိသွားရသည် ။ အဲဒါတစ်ခုတော့ သူ့ကိုယ့်သည် ။ သူသည် သူ ရှင်သန်ချင်သော သူ ပုံဖော်ထားသည့် ဘဝမှာ သူ နေချင်သော စတိုင်လ်နဲ့ သာ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူချစ်သော မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းကမို့ မလိုက်ရဲဘူး ဟူသော သတ္တိမျိုး သူ့မှာ မရှိချေ။

"မင်းတိမ်လွှာက ဘယ်လိုနေလဲ"

မရရဲ့ အမေးကို သူက ထူးဆန်းအံ့ဩဟန်မပြဘဲ ချက်ချင်းဖြေပေးသည်။ ။

"ငါက မလှမ်းမကမ်းပဲ မြင်ရတာဟာ။ ဒီကောင်ကလှတော့ လှတယ်"

"ဘာလှတာလဲ ... နင်ကလည်း "

"လှတာပေါ့၊ ဒီကောင့်ကို ငါချီးကျူးပါတယ်၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြင် ဆင်ထားရတာ၊ နင့်လူကို မေးခဲ့စမ်းပါဦး၊ ကျောင်းမလာခင် အလှအပ ကိစ္စအတွက် အချိန်ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရလဲလို့ "

မရက ခိုင်မြဲရဲ့ စကားကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ အသာရယ်မောမိသည်။ ။ ခိုင်မြဲ ပြောရလောက် အောင်ပင် တိမ်လွှာသည် သူ့ကိုယ်သူဖက်ရှင်နေး ဘယ်လ်ဖြစ်အောင် နေတတ်သောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ဒီကြားထဲ King ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကြောင့် သူ့မှာ အဲဒါကိုလည်း King ပီသအောင် ထိန်းသိမ်းပြုသေးလေသည်။ ။

"ငါမေးတာဖြေပါဦး၊ သူကဘယ်လိုနေသလဲလို့ ၊ နင်က လူကဲခတ်တော်တာပဲဟာ"

"ဟ ... နင်ကလည်း ငါက သူနဲ့ စကားပြောဖူးသေးတာလည်း မဟုတ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် တောင် တွေ့ဖူးသေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် မှတ်ချက်ချလို့ ရမှာ လဲ ...

ဒါတောင် အဝေးက လှမ်းကြည့်တာပါ။ တော်တော်တော့ အလှကြိုက်တဲ့ ကောင်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်။ လိုးရှင်းတွေဘာတွေများ တောင် လိမ်းထားလား မသိပါဘူးဟာ"

"နင်နဲ့ တစ်နေ့လောက် ပေးတွေ့မယ်လေ"

"နေပါဟာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးဆေးချစ်ကြစမ်းပါ"

"အောင်မာ ... နင့်စကားကြီးက ဘာစကားလဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလုပ်မှာ လဲ တွေ့ပြီးတော့၊ ရှက်စရာကြီး"

"ဪ ... နင်က ငါ့ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲဟဲ့၊ သူနဲ့ သိတော့ သိထားသင့်တာပေါ့"

"ငါနဲ့ က နောက်မှ သိလို့ ရပါတယ်။ နင်သာ သူ့အကြောင်းကို သိအောင် အရင်လုပ်ပါ ခြူးမရနိုင်"

မရသည် သူ ကိုယ့်ကိုအဲဒီလိုနာမည်အပြည့်အစုံခေါ်လျှင် လူက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ သူက အတည်အတံ့စကားတွေ ပြောချင်လျှင် မရရဲ့ နာမည်ကို အဲဒီလိုအပြည့်အစုံခေါ်တတ်သည် ။

"နင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"နင် ရည်းစားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိလား မရ"

မရက မသိကြောင်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"အဲဒီတော့ နင်အထူးအားဖြင့် ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိသင့်တယ်လို့ ထင်လို့ ငါက ရိုးရိုးသတိပေးတာပါဟာ ..."

နင့်လူက ဖြောင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ဖြောင့်တယ်ဆိုတော့ မကွေးဘူးပေါ့ဟာ၊ မကွေးတော့ ကောက်နေတာပေါ့၊ ကောက်နေတော့ မျက်စိတစ်ဆုံး မမြင်ရဘူးပေါ့၊ မမြင်ရတော့ ကိုယ်မတွေ့ လိုက်တဲ့ ထောင့်ချိုးတွေမှာ ကိုယ်မကြိုက်တာတွေ ပါချင်ပါလာနိုင်တာပေါ့၊ အဲဒါပါပဲ"

မရသည် ခိုင်မြဲရဲ့ စကားအဆုံးတွင် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ အတွေးတစ်ခုထဲမှာ နစ်ဝင် သွားသည် ။ တိမ်လွှာနှင့် မရတို့ ရည်းစား

တွေဖြစ်ကြသည် မှာ နှစ်ရက်သာရှိသေးသော်လည်း သူ မရကို လိုက်ခဲ့
တာတော့ ကျောင်းဖွင့်စတည်းက ဖြစ်သည်။ ။ တွေ့ခဲ့ကြတာ ခုနစ်လ ရှစ်
လလောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ ။

အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ မရဟာ သူ့အကြောင်းကို ဘာတွေ သိခဲ့ပါသ
လဲ။ သူ့နာမည်က မင်းတိမ်လွှာ။ မရတို့ ဖစ်ဆစ်မေဂျာရဲ့ ကင်း။ သူ့မိဘ
တွေက ပိုက်ဆံရှိသည်။ သူက ရုပ်ချောသည်။ အပြောအဆို အမူအရာ
တွေ လန်းသည်။ သူ့ကို မိန်းကလေးတော်တော်များများက သဘောကျ
ကြသည်။ ။ အဲဒီထဲကမှ သူက မရကို သဘောကျသည်။ ။

သူ မရ အနားသို့ရောက်လာလျှင် မရ ရင်ခုန်သည်။ ။ သူနဲ့
စကားပြောရလျှင် ပျော်သလိုလို ရှိသည်။ ။ နောက်တော့ရော နောက်ထပ်
ခံစားချက်တွေတော့ မရ မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။ ။ အဲဒီအခါကျမှ ပဲ မရ
သည် သူ့အကြောင်းကို ဘာမှ သိပ်သေချာမသိသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကို
ယ်ကိုယ် သဘောပေါက်သွားမိလေတော့သည်။ ။
